RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

nr. 187.988 van 17 november 2008
in de zaak A. 120.455/X-10.933.

In zake : de n.v. VERVOERUITBATING Fr. CEULEMANS & C/,
die woonplaats kiest bij
advocaten J. MATTIJS en J. VOET & C/,
kantoor houdende te 2500 LIER,
Donk 54

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat J. CLAES,
kantoor houdende te 2550 KONTICH,
Mechelsesteenweg 160.

D E R A A D V A N S T A T E, Xe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. VERVOERUITBATING Fr. CEULEMANS & C/ op 29 april 2002 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 14 februari 2002 van de Vlaamse Minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening houdende verwerping van het beroep van de verzoekende partij ingesteld bij gebreke van een tijdige kennisgeving van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Herentals waarbij de vergunning is geweigerd voor een zandwinning aan de Watervoortstraat te Herentals, kadastraal bekend sectie B, nr. 95/a/deel;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur A. VAN MINGEROET;

Gelet op de beschikking van 27 juli 2005 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 29 september 2008 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 oktober 2008;

Gehoord het verslag van staatsraad J. CLEMENT;

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VANDERSMISSEN, die loco advocaten J. MATTIJS en J. VOET en C**/** verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat P. AERTS, die loco advocaat J. CLAES verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur A. VAN MINGEROET;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

OVERWEEGT WAT VOLGT :

1. <u>De feiten</u>

1.1. De verzoekende partij dient op 7 juli 2000 (datum van het ontvangstbewijs) bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Herentals een aanvraag in tot zandwinning op een perceel gelegen te Herentals, Watervoortstraat, kadastraal bekend sectie B, nr. 95/a/deel.

Krachtens het bij koninklijk besluit van 28 juli 1978 vastgestelde gewestplan Herentals-Mol is het perceel gelegen in ontginningsgebied met nabestemming agrarisch gebied. Het betrokken perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg bestaat, en evenmin binnen het gebied van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

1.2. Op 11 september 2000 geeft de afdeling Natuurlijke Rijkdommen en Energie een gunstig advies over de aanvraag.

1.3. Op 13 september 2000 verleent de afdeling Land een gunstig advies over de aanvraag.

1.4. Naar aanleiding van het openbaar onderzoek van 17 juli 2000 tot 15 augustus 2000 worden twintig bezwaarschriften ingediend.

1.5. Op 11 september 2000 treedt het college van burgemeester en schepenen van de stad Herentals de bezwaren bij. Eén van de bezwaren heeft betrekking op het feit dat de voorziene ontsluitingswegen niet geschikt zijn voor de vrachtbewegingen die voor de zandwinning nodig zijn.

1.6. Op 19 januari 2001 geeft de gemachtigde ambtenaar een ongunstig advies over de aanvraag omdat het perceel niet ontsloten is door een voldoende uitgeruste weg.

1.7. Op 29 januari 2001 weigert het college van burgemeester en schepenen van de stad Herentals de gevraagde vergunning.

1.8. De verzoekende partij stelt tegen laatstgenoemd weigeringsbesluit beroep in bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen. Wegens het uitblijven van een beslissing, richt de verzoekende partij zich op 22 juni 2001 tot de verwerende partij.

1.9. Bij besluit van 14 februari 2002 van de Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening wordt het beroep van de verzoekende partij verworpen. Dit is het bestreden besluit waarin de vergunning geweigerd wordt op grond van de volgende overwegingen:

> "Overwegende dat de stad de vergunning heeft geweigerd steunend op het ongunstig advies van de gemachtigde ambtenaar, en om de bijkomende redenen die als volgt in 't kort kunnen worden weergegeven:
> - de goede ruimtelijke ordening wordt geschaad ondanks de bestemming volgens het gewestplan;
> - de ontsluitingswegen R3 en Watervoort zijn geenszins berekend op het te verwachten vrachtwagenverkeer;
> - er moet controle zijn opdat de put met aanvaarbare materialen wordt opgevuld;
> - er wordt geen termijn vooropgesteld waarbinnen de hinder zal plaatshebben;
> - de zeer beperkte deelontginning weegt niet op tegen de nadelige gevolgen ervan voor de omgeving;
> - de bouwplannen vermelden in tegenstelling tot de milieuvergunningsaanvraag, niet de vergunningsplichtige verhardingen;

- de doorsneden zijn niet juist getekend;
- het peil van de opvulling is onduidelijk;

Overwegende dat de bij het openbaar onderzoek ingediende bezwaren deels gaan over geluidsoverlast, verkeershinder, stof- en milieuvervuiling; dat deze klachten de gevolgen op de plaatselijke milieugesteldheid betreffen; dat evenwel ook uit ruimtelijk ordenend standpunt aspecten als ligging, bereikbaarheid en belasting voor de omliggende percelen, mee in rekening dienen genomen, overeenkomstig artikel 3 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals later gewijzigd, waarin duidelijk de gevolgen voor het leefmilieu als beoordelingsfactor worden ingebouwd;

Overwegende dat de aanvraag, een aan stedenbouwkundige vergunning onderworpen inrichting, met zijn graafactiviteiten en inherent zwaar vervoer, een grote ruimtelijke belasting voor de naaste omgeving impliceert; dat de last van het afgraven zelf door de afzonderingsgordel wel wordt opgevangen; dat de ontsluiting evenwel moet gebeuren langs de tot heden daarop geenszins berekende toegangswegen, ofwel de Noord Dauwenland ofwel de onverharde insteekweg R3 naar de Watervoortstraat, alle gemeentewegen;

Overwegende dat de Noord-Dauwenland een ruilverkavelingsweg is met de breedte van één wagen en met onverharde berm; dat de zuidelijk gelegen weg Watervoortstraat een normale woonstraat is waar geen beperking voor bepaalde voertuigen geldt en met een asfaltlaag in goede staat; dat de insteekweg R3 een zandweg is, op de halve breedte van de Watervoort;

Overwegende dat de particulier aan de stad heeft gevraagd zowel de Noord Dauwenland als de R3 op degelijke manier uit te rusten tot een gebruik voor zware vrachtwagens; dat de stad dit tot heden heeft geweigerd;

Overwegende dat de aanvraagster stelt dat volgens de gemeentewet de stad haar wegen moet uitrusten op een behoorlijk niveau dat bruikbaar is voor de eigendommen die aan deze wegen gelden; dat in feite de aanvrager en zijn raadsman suggereren dat er een wettelijke verplichting zou bestaan in hoofde van de gemeente om een weg voldoende uit te rusten voor zwaar verkeer zodat de bestemming ontginningsgebied kan gerealiseerd worden; dat de particuliere partij zich hierbij beroept, zonder verdere specificering, op de Gemeentewet alsook op enkele citaten uit het 'Handboek Wegenrecht' van F. Wastiels;

Overwegende dat de nieuwe Gemeentewet van 24 juni 1988 een aantal artikels omvat in verband met de bevoegdheid van de gemeenten met betrekking tot de wegen:

-Artikel 117: 'De gemeenteraad regelt alles wat van gemeentelijk belang is;'

-Artikel 123, 9/: 'Het college van burgemeester en schepenen is belast met het beheer van de eigendommen der gemeente, alsmede de vrijwaring van haar rechten;'

-Artikel 123, 11/: 'Het college van burgemeester en schepenen is belast met het doen onderhouden van de buurtwegen en de waterlopen, overeenkomstig de wetsbepalingen en de verordeningen van de provincieoverheid;'

-Artikel 135, §2: 'De gemeenten hebben ook tot taak het voorzien, ten behoeve van de inwoners, in een goede politie, met name over de zindelijkheid, de gezondheid, de veiligheid en de rust op de openbare wegen en plaatsen en in openbare gebouwen. Meer bepaald, en voor zover de aangelegenheid niet buiten de bevoegdheid van de gemeenten is gehouden, worden de volgende zaken van politie aan de waakzaamheid en het gezag van de gemeenten toevertrouwd: 1/ alles wat verband houdt met een veilig en vlot verkeer op openbare wegen, straten, kaden en pleinen, hetgeen omvat de reiniging, de verlichting, de opruiming van hindernissen, het slopen of herstellen van bouwvallige gebouwen, het verbod om aan ramen of andere delen van gebouwen enig voorwerp te plaatsen dat door zijn val schade kan berokkenen, of om wat dan ook te werpen dat voorbijgangers verwondingen of schade kan

toebrengen of dat schadelijke uitwasemingen kan veroorzaken; voor zover de politie over het wegverkeer betrekking heeft op blijvende of periodieke toestanden, valt zij niet onder de toepassing van dit artikel;'

Overwegende dat uit de rechtsleer, aangevuld door de rechtspraak beter blijkt wat voornoemde artikels in de praktijk betekenen; dat volgens het algemeen geformuleerde artikel 123, /9 het schepencollege bevoegd is voor het beheer (a fortiori de bewaring) van het gemeentelijk patrimonium, waartoe ook de wegen behoren; dat deze bevoegdheid echter beperkt is, niet enkel omdat elk beheer noodzakelijkerwijze uitgaven alsook bepaalde werken met zich meebrengt waarvoor het college zich tot de gemeenteraad moet wenden, maar ook omdat de wetgever voor sommige beheersdaden uitdrukkelijk in de tussenkomst van de gemeenteraad heeft voorzien, hetzij het college moet wijken voor het grondbeginsel in artikel 117 dat stelt dat de gemeenteraad alles regelt wat van gemeentelijk belang is; dat het specifiek geformuleerde artikel 123, /11 het college van burgemeester en schepenen opdraagt de buurtwegen (lees gemeentewegen) te onderhouden; dat deze bevoegdheid slechts betrekking heeft op het gewone onderhoud; dat immers de aanleg, de rechttrekking, de verbreding, de versmalling en de opheffing van de buurtwegen volgens artikel 27 van de Wet van 10 april 1841 over de buurtwegen tot de bevoegdheid van de gemeenteraad behoort;

Overwegende dat artikel 135, §2 op zijn beurt slechts betrekking heeft op de verplichting van de gemeente acuut gevaarlijke situaties op ondermeer de openbare wegen (hier te lezen zowel de buurtwegen als de rijkswegen,...) te vermijden en/of op te lossen; dat het handelen of niet-handelen van de gemeente bij een acuut probleem desgevallend door de rechter op basis van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek wordt getoetst aan hoe een 'normaal zorgvuldige gemeente' zou gehandeld hebben;

Overwegende dat men nergens in deze bepalingen of elders in de nieuwe Gemeentewet dus een voorschrift terugvindt dat aan de gemeente de verplichting oplegt een weg aan te leggen of zodanig uit te rusten dat de nog niet-gerealiseerde bestemming van een grond, hier ontginning, kan plaatsvinden;

Overwegende dat de maatstaf van de voornoemde 'normaal zorgvuldige gemeente' ook belangrijk is in verband met de citaten die de particulier aanhaalt uit het Handboek Wegenrecht van Wastiels om te argumenteren dat de gemeente de plicht heeft de ontsluitingsweg uit te rusten voor zwaar verkeer met het oog op de realisatie van de bestemming ontginningsgebied; dat de particulier verwijst naar: 'De rechten van de weggebruikers zijn tweeërlei: enerzijds hebben zij het recht van het bestuur dat belast is met het beheer van de weg te verlangen dat deze zodanig aangelegd is dat een veilig verkeer gewaarborgd is; anderzijds kunnen zij van de gemeentelijke overheid vergen dat de weg zich in staat van gebruik bevindt en een veilig en gemakkelijk verkeer waarborgt' en 'Het is normaal dat aangelanden van een openbare weg een toegang hebben naar en van hun grond... Het recht van toegang en uitweg betekent ondermeer dat een aangelande de mogelijkheid moet hebben om met een voertuig zijn eigendom te bereiken en te verlaten.';

Overwegende dat deze citaten door de particulier verabsoluteerd en uit hun context worden gehaald; dat de normaal zorgvuldige gemeente moet kijken naar de modale weggebruiker en vooral naar de plaatselijke reeds gerealiseerde toestand; dat wanneer zij zorgt dat de aanwezige wegen in functie daarvan voldoende uitgerust zijn, zij heeft voldaan aan haar verplichtingen in verband met het beheer der wegen;

Overwegende dat in casu er tot op heden eigenlijk alleen woningen aanwezig zijn, zodat de Watervoortweg in zijn huidige toestand als voldoende uitgerust kan beschouwd worden gelet op de plaatselijk reeds gerealiseerde toestand; dat dit laatste ook de gemeente zelf argumenteert; dat in weerwil van wat de

raadsman van de particulier in zijn schrijven dd 23 oktober 2001 stelt, de gemeente geen dubbelzinnige houding inneemt ten aanzien van de volledigheid van de uitrusting van de weg; dat immers de stad, gelet op de feitelijke breedte en fysische draagkracht van de wegzate, gelijktijdig kan stellen dat de Watervoort onvoldoende uitgerust is voor zwaar verkeer inherent verbonden aan ontginning en dat dezelfde weg voldoende uitgerust is met het oog op het huidige gebruik ervan door vooral omwonenden met normale voertuigen;

Overwegende dat er nog een aantal argumenten pleiten tegen het mogelijke bestaan van een verplichting in hoofde van de gemeente om te voorzien in een voldoende uitrusting van een weg voor zwaar verkeer in functie van de bestemming ontginningsgebied, met name:

- dat artikel 23 van de Wet van 10 april 1841 over de buurtwegen stelt dat ‘wanneer een in staat van bruikbaarheid onderhouden weg gewoonlijk of tijdelijk wordt beschadigd door bos-, turf-, steengroef- en mijnontginningen of door enig ander nijverheidsbedrijf, kunnen de eigenaars of ondernemers der ontginningen waarvoor het vervoer geschiedt, jaarlijks geroepen worden om tot het onderhoud van die weg bij te dragen door speciale belastingen in verhouding tot de veroorzaakte buitengewone beschadigingen.’; dat als een gemeente zou verplicht zijn te voorzien in een voldoende uitgeruste weg voor zwaar verkeer in functie van een ontginning, zij zeker geen schade zou kunnen verhalen op de eigenaars of ondernemers ervan en zou ze zelf voor het onderhoud moeten instaan;

- dat waar de overheid in een bouw- en of verkavelingsaanvraag een onaantastbare beoordelingsbevoegdheid heeft binnen de grenzen van bindende stedenbouwkundige wets- en verordeningsbepalingen en aldus een vergunning voor het ontginnen van een grond kan weigeren op basis van een goede ruimtelijke ordening ongeacht de bestemming ontginningsgebied, ze zeker niet kan verplicht worden een weg voldoende uit te rusten voor zwaar verkeer voor deze ontginning;

- dat wanneer de verplichting in hoofde van de gemeente zou bestaan een weg voldoende uit te rusten/ aan te leggen volgens de nog niet-gerealiseerde planologische bestemming, bvb iedere eigenaar van een ingesloten stuk bouwgrond (niet grenzende aan een openbare weg), eisen zou kunnen gaan stellen aan de gemeente;

- dat wanneer voornoemde verplichting zou gelden, er geen verkavelingen zouden bestaan met wegenwerken uitgevoerd door de verkavelaar zelf; dat immers de gemeente bij goedkeuring van een verkaveling voor de verwezenlijking van de bestemming woongebied, immers verplicht zou zijn zelf te voorzien in de nodige wegen;

- dat wanneer een dergelijke verplichting van toepassing zou zijn, de gemeente geen bouw- en/of verkavelingsaanvraag zou kunnen weigeren op basis van het enkele feit dat de grond aan een onvoldoende uitgeruste weg ligt; dat de gemeente immers de weg dan maar voldoende zou moeten uitrusten; dat nochtans artikel 100 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals later gewijzigd dit criterium wel degelijk hanteert als weigeringsgrond;

Overwegende dat de argumentatie van de particulier wat het aspect van de wegenaanleg betreft dan ook niet kan bijgetreden worden;

dat overeenkomstig artikel 100 § 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals later gewijzigd, de voldoende uitrusting van de weg ook voor de ontginningswerken een noodzakelijke vereiste is; dat zowel de Noord-Dauwenland als de Watervoortstraat onvoldoende zijn uitgerust om het zware ontginningsverkeer te dragen; dat een wettelijke voorwaarde tot ontsluiting niet is vervuld zodat geen vergunning kan gegeven worden;

dat het beroep van de particulier dient verworpen;

Overwegende dat de aanvraagster de wens heeft uitgedrukt om gehoord te worden; dat alle partijen werden opgeroepen; dat op het onderhoud d.d. 16 oktober 2001 de raadsheer van de aanvraagster en een afvaardiging van de stad zijn verschenen".

2. <u>De rechtspleging</u>

In haar memorie van wederantwoord betwist de verzoekende partij de ontvankelijkheid van de memorie van antwoord omdat ze niet zou uitgaan van de bevoegde Vlaamse minister.

Aangezien de memorie van antwoord uitdrukkelijk vermeldt dat ze uitgaat van "het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering, (...), voor wie optreedt de Vlaamse Minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening, wiens kabinet gevestigd is te 1000 Brussel, koning Albert II-laan 19" wordt de exceptie verworpen wegens gemis aan feitelijke grondslag.

3. <u>De ontvankelijkheid</u>

3.1. In de memorie van antwoord werpt de verwerende partij een exceptie van gemis aan belang op omdat de bevoegde minister de milieuvergunningsaanvragen voor de inrichting op 8 februari 1999 en op 17 mei 2001 heeft geweigerd.

3.2. De verzoekende partij heeft voor de Raad van State de nietigverklaring gevorderd van laatstgenoemde weigeringsbeslissing (zaak A. 107.901/VII-24.187). De Raad van State heeft deze vordering inmiddels verworpen bij arrest nr. 182.757 van 8 mei 2008.

3.3. De voorwaarden waaronder een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend en die waaronder een vergunning tot het exploiteren van een hinderlijk bedrijf wordt gegeven zijn door afzonderlijke wettelijke en reglementaire bepalingen geregeld. De weigering van de exploitatievergunning levert geen geldig motief op voor de weigering van de stedenbouwkundige vergunning. Te dezen ontneemt de definitief geworden weigering van de exploitatievergunning de verzoekende partij niet het belang om op te komen tegen de weigering van de stedenbouwkundige vergunning vermits niets hem belet om nogmaals een exploitatievergunning aan te vragen.

De aangevoerde exceptie wordt verworpen.

4. De gegrondheid van de vordering

4.1. Het eerste middel

4.1.1. Het aangevoerde eerste middel

In het eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 100, § 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening juncto artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto het beginsel van behoorlijk bestuur, met name het motiveringsbeginsel.

In het verzoekschrift wordt het middel onder meer als volgt toegelicht:

> "Eerste onderdeel
> Doordat het bestreden Besluit op basis van artikel 100§1 (de) vergunning weigert stellende dat een voldoende uitrusting van de weg in casu vereist is en niet voorhanden zou zijn;
> Terwijl artikel 100§1 in casu niet van toepassing is en daarenboven het bestreden besluit op de hieronder gespecifieerde punten geen of geen afdoende, geen pertinente, noch concrete motivering verleent.
> Bespreking
> 1. Het hoeft geen betoog dat het Besluit concreet en afdoende dient te antwoorden op de opgeworpen middelen en argumenten van verzoekster, die verzoekster in het Besluit zelf duidelijk moet kunnen terugvinden.
> De rechtspraak van Uw Raad hieromtrent is overvloedig;
> Zo stelt verzoekster in het schrijven van haar raadsman d.d.23.10.2001:
> 'Ten overvloede doe ik opmerken dat het criterium van het voldoende uitgerust zijn van de weg in casu niet ter zake is, gezien het hier niet nodig is om riolering, elektriciteitsleidingen en dergelijke meer te voorzien en deze bepaling afkomstig is uit de woningbouw.'
> Op deze zeer concrete punten wordt niet geantwoord.
> 2. Inderdaad, artikel 100§l waarop het bestreden besluit haar weigering baseert heeft slechts betrekking op :
> 'het bouwen van een commercieel, ambachtelijk of industrieel gebouw of voor het bouwen van een woning, met uitzondering van een ...'
> In casu gaat het over een zandontginning (gelegen in ontginningsgebied).
> Artikel l00§l is dus niet van toepassing.
> Gezien het Besluit uitdrukkelijk hierop gebaseerd is (pagina 6, §l: 'dat overeenkomstig artikel 100§l van het decreet van (...), de voldoende uitrusting van de weg ook voor ontginningswerken een noodzakelijke vereiste is') is het Besluit onwettig.
> Het middel is gegrond.
> 3. Het middel van verzoekster dat zeer pertinent was, nl. dat het hier een zandontginning betreft zodat er geen nood is aan electriciteit, noch riolering wordt evenmin beargumenteerd door de Minister.

4. Het ‘voldoende uitgerust zijn van de weg’ is een criterium dat in casu irrelevant is, gezien het afkomstig is en bedoeld is voor de woningbouw, waar het wenselijk was dat een voldoende uitgeruste weg voorzien is bij woningen. Dit middel wordt evenmin weerlegd.

5. Bovendien dient onderlijnd dat, zoals supra uiteengezet, verzoekster alle mogelijke stappen heeft gezet en de gemeentelijke overheden heeft verzocht om deze wegenis te verharden of om ergens elders te kunnen wegen via een verharde weg, doch de betrokken overheden dit steeds hebben geweigerd.
Dit middel werd evenmin gemotiveerd weerlegd.

Tweede onderdeel

1. Het bestreden Besluit stelt:

(...): ‘dat de zuidelijk gelegen weg Watervoortstraat een normale woonstraat is waar geen beperking voor bepaalde voertuigen geldt en met een asfaltlaag in goede staat;’

(...) ‘dat immers de stad, gelet op de feitelijke breedte en fysische draagkracht van de wegzate, gelijktijdig kan stellen dat de Watervoort onvoldoende uitgerust is voor zwaar verkeer inherent verbonden aan ontginning en dat dezelfde weg voldoende uitgerust is met het oog op het huidige gebruik ervan door vooral omwonenden met normale voertuigen;’

Dat aldus vaststaat dat er heden geen enkele beperking geldt voor voertuigen in de Watervoortstraat;

Dat vaststaat dat het perceel in kwestie gelegen is in ontginningsgebied conform het gewestplan;

Dat bovendien de asfaltlaag in goede staat is;

Dat tevens de gerechtsdeurwaarder in zijn proces-verbaal (...) tot diezelfde conclusie komt;

Dat de houding van de gemeente en het bestreden Besluit dan ook volkomen dubbelzinnig is;

Dat dit door verzoekster werd aangeklaagd in haar schrijven van 23.10.2001 en dit niet concreet, noch afdoende wordt beantwoord;

Dat een weg immers niet tegelijk ‘voldoende uitgerust’ en ‘niet voldoende uitgerust’ kan zijn;

Dat eenieder weet dat er een ontginningsgebied gelegen is en er geen enkele beperking hic et nunc bestaat voor vrachtwagens met zwaar verkeer;

Dat deze argumentatie gelezen met het absoluut weigeren om ook maar iets te veranderen aan de uitrusting, duidelijk niet afdoende is;

Dat immers de overheid verplicht is een weg uit te rusten conform de vigerende bestemmingen;

3.

Dat tevens het Besluit stelt (...):

‘dat de insteekweg R3 een zandweg is, op de halve breedte van de Watervoort’

Dat deze -zeer korte- weg enkel dient voor het verkeer van het perceel van verzoekster;

Dat geen enkele woning hinder ondervindt van het rijden over deze wegenis;

Dat de stad Herentals alleszins weigerde de weg verder uit te rusten;

Dat verzoekster verplicht was dit aan de stad te verzoeken gezien het een gemeenteweg betrof (zie stukkenbundel - schrijven Vlaamse Landmaatschappij)

Dat hetzelfde geldt met betrekking tot de weg Noord-Dauwenland evenals de alternatieve route langs Watervoort via het perceel van het OCMW Herentals;

Dat aldus een vergunning niet kan geweigerd worden door te stellen dat de weg niet voldoende uitgerust is, indien blijkt dat verzoekster dit niet vermag en evenmin enige overheid wenst mede te werken;

Dat minstens een dergelijke motivering niet deugdelijk is en het bestreden Besluit dient vernietigd te worden;

Het eerste middel is gegrond".

4.1.2. Beoordeling van het eerste middel

4.1.2.1. Het bestreden besluit weigert de vergunning op grond van de volgende overweging:

> "Overwegende (...) dat overeenkomstig artikel 100 § 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals later gewijzigd, de voldoende uitrusting van de weg ook voor de ontginningswerken een noodzakelijke vereiste is; dat zowel de Noord-Dauwenland als de Watervoortstraat onvoldoende zijn uitgerust om het zware ontginningsverkeer te dragen; dat een wettelijke voorwaarde tot ontsluiting niet is vervuld zodat geen vergunning kan gegeven worden".

Hieruit blijkt dat de minister van oordeel is dat de vergunning moet worden geweigerd omdat niet voldaan is aan de door artikel 100, § 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna: DRO) opgelegde "wettelijke voorwaarde tot ontsluiting". In laatstgenoemde bepaling wordt het volgende gesteld:

> "Op een stuk grond, gelegen aan een weg die, gelet op de plaatselijke toestand, onvoldoende is uitgerust, kan geen stedenbouwkundige vergunning worden verleend voor het bouwen van een commercieel, ambachtelijk of industrieel gebouw of voor het bouwen van een woning, met uitzondering van een land- of tuinbouwbedrijf en van een exploitatiewoning van een land- of tuinbouwbedrijf".

Uitgravingen voor zandwinning kunnen niet worden beschouwd als "het bouwen van een commercieel, ambachtelijk of industrieel gebouw of het bouwen van een woning", waarop de geciteerde bepaling van toepassing is.

4.1.2.2. In de memorie van antwoord stelt de verwerende partij dat een aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning geweigerd kan worden omdat zij onverenigbaar is met de goede plaatselijke ordening, omwille van de moeilijke toegang. Zij voegt er aan toe dat de mogelijkheid om een stedenbouwkundige vergunning te weigeren wegens onvoldoende uitrusting van de aanpalende weg een algemene mogelijkheid is.

Dit verweer mist pertinentie. Uit de geciteerde overweging blijkt immers dat de minister de vergunning niet heeft geweigerd wegens de onverenigbaarheid van de aanvraag met de goede plaatselijke ordening, maar wel

omdat hij van oordeel was dat niet werd voldaan aan “de wettelijke voorwaarde” van artikel 100, § 1 DRO.

4.1.2.3. In de memorie van antwoord betwist de verwerende partij dat de onvoldoende uitrusting het enige weigeringsmotief zou zijn:

> “Naast de milieuproblematiek die terecht het voorwerp moet uitmaken van de milieuvergunningsprocedure, wordt ook de onduidelijkheid en de onjuistheid van de plannen naar voren gebracht en de kleinschaligheid van de aangevraagde ontginning gezien de mogelijk te ontginnen oppervlakte”.

Dit verweer mist feitelijke grondslag. De bedoelde elementen zijn immers geen motieven van het bestreden besluit, maar worden er enkel in aangehaald bij het overzicht van de redenen waarom de stad Herentals in eerste aanleg de vergunning heeft geweigerd.

4.1.2.4. Het middelonderdeel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN
BESLIST DE RAAD VAN STATE :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 14 februari 2002 van de Vlaamse Minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening houdende verwerping van het beroep van de verzoekende partij ingesteld bij gebreke van een tijdige kennisgeving van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Herentals waarbij de vergunning is geweigerd voor een zandwinning aan de Watervoortstraat te Herentals, kadastraal bekend sectie B, nr. 95/a/deel.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien november 2008, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	R. STEVENS,	kamervoorzitter,
	J. CLEMENT,	staatsraad,
	S. DE TAEYE,	staatsraad,
Mevr.	S. DE CLERCQ,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. DE CLERCQ. **R. STEVENS.**